

Lászlóffy Aladár
Halotti beszéd

*Mindennap temetnek és
folyton felemelkednek
lehetetlen Atlantiszai új
életeknek. Milyen sokan
vagyunk már, de tízmilliárd
sem lesz elég ahelyett az
egyetlen helyett, aki megszűnik.*

*Kibunyt a lámpa: este lett
életében, elmúlt, mint egy
betelő évezred, el kellett
engedni a kezét, mint az
elnehezülő Titanicnak.*

*Apám! – kiáltottam utána
tizenöt vagy huszonöt évvel
ezelőtt, mintha a metró
alagútjában üzemzárás után.
De hiába visszhangzott a
legértelmesebb ige, jelszó, hívás,
a legpontosabban ismert név.*

*Sírja bennem sötétlik. Itt jár
bennem egy temető, miközben
én élek, éldegélek. Elpazaroltam
a legfontosabb kiáltásokat,
értük, mindent, ami erre való
volt a nyelvben. Ideje
elhallgatni.*

Végtelenség

*Jön egy-egy téli délután
különös szögéből a fény.
A polcon minden január
önálló kötet, új regény.*

*Messze a Házsongárd aludt,
már akkor bánatok felett,
mikor még ki sem alakult
e változat velem s veled,*

*s aludni fog majd akkor is
kék hó alatt, ha ott vagyok
s különös szögekből egy kis
fényt vetnek téli csillagok.*

*Az ablakot ki nyitja ki,
s ki csukja vissza a falat?
Bennünket olvas valaki
távoli lámpafény alatt.*

*Ezért lehet, hogy annyi báj
és annyi sajdulás rokon:
e belső gyöngyházfény, a táj
a téli délutánokon.*

*A színhelyek mögött oson,
a fák között süt át a nap.
Még vége sincs s már olvasom:
a sor rajtam is áthalad,*

*a betűk talpfáin a sor –
s a szöveg engem is befed.
Az idő kérdi valahol
hogyan engeded, nem engeded?*

*Valószerűtlen napszakok,
különös januári fény.
Amire bármit megszokok,
már elsodorták, nem enyém.*

*Két tábla között valahol –
a vonatot! a csillagot!...
Hogy én, vagy legalább a hold
láthassuk már a címlapot.*